

Συλλογικό κείμενο από τους **Γιώργο Βασάλο, Γρηγόρη Γεροτζιάφα, Πάνο Δαμέλο** και **Σπύρο Μαρκέτο**
Χρειαζόμαστε σαφή, σφαιρική και γειωμένη πολιτική πρόταση

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν, ομολογουμένως, ένα δυσάρεστο αποτέλεσμα, σε αντίθεση με εκείνο των περιφερειακών εκλογών μία εβδομάδα νωρίτερα. Συνολικά, βάζοντας στην εικόνα και το αποτέλεσμα των εκλογών του Ιούνη του 2012, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ενώ η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προβάλλει πλέον ως μία γειωμένη κοινωνικά και αναγνωρίσιμη αντισυστημική δύναμη στα αριστερά του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, όποτε φτάνουμε στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο δεν κατορθώνει να συσπειρώσει κόσμο γύρω από την πρότασή της. Στις εκλογές του Ιούνη του 2012, όταν και έγινε ρεαλιστικό ενδεχόμενο ο σχηματισμός μιας -έστω και μόνο κατ'όνομα και προέλευση- «αριστερής κυβέρνησης», αναδείχθηκε και η αδυναμία μας συσπειρώσουμε την αριστερή ψήφο γύρω από την πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η αδυναμία αυτή επιβεβαιώθηκε και στις πρόσφατες ευρωεκλογές. Το 0,7% δεν είναι καταστροφικό. Η δράση μας εστιάζεται πρώτα - πρώτα στα κινήματα, και επιπλέον γνωρίζουμε ότι οι εκλογές είναι ένα ακόμα παιχνίδι «εκτός έδρας» για την επαναστατική αριστερά. Είναι όμως αναντίστοιχο με τις δυνατότητες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τις ανάγκες των κρίσιμων καιρών μας, και γι'αυτό επιβάλλει να συζητήσουμε για την τακτική μας με συγκεκριμένες προτάσεις - ειδικά πάνω σε ζητήματα που θεωρούνται «δύσκολα» για τον χώρο.

Το ΚΚΕ απάντησε στην άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ ταυτίζοντάς τον με τη δεξιά. Συγκράτησε έτσι κάποιον κόσμο -όχι χωρίς σημαντικές απώλειες- αλλά βέβαια δεν κατάφερε να εμπνεύσει κανέναν ούτε να δείξει κάποια νέα δυναμική. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από την άλλη πλευρά, δεν ταύτισε (και ορθά έπραξε) ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, επιμένοντας ότι η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ είναι ανεπαρκής, ενσωματώσιμη κλπ, αλλά και περιμένοντας η δική μας ριζικά διαφορετική πρόταση να επιβληθεί «από τα κάτω», χωρίς να περιγράψουμε κατανοητά και πειστικά τον τρόπο. Τελικά αντιδράσαμε αμήχανα: δεν ήμασταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε αυτό το ενδεχόμενο και δεν είχαμε καν τους κατάλληλους μηχανισμούς για να κάνουμε κάτι τέτοιο εγκαίρως. Όπως ήταν φυσικό, ο κόσμος που εξαθλιώνεται διαρκώς από τις μνημονιακές κυβερνήσεις και

ελπίζει σε μια ανάσα άμεσα, απάντησε με τη λογική όχι απλά του «μικρότερου κακού», αλλά και της μόνης διαθέσιμης λύσης για κυβερνητική αλλαγή από τα αριστερά.

Είναι σαφές ότι, αν δεν θέλουμε να καθιερωθούμε ως μία αγωνιστική μεν αλλά μάλλον κινηματίστικη και περιορισμένων αξιώσεων δύναμη που δεν αποτελεί πραγματική επιλογή για τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα και άρα προσελκύει μοναχά ψήφους «συμπάθειας», τότε οφείλουμε νηφάλια αλλά αποφασιστικά να αναδιατυπώσουμε την πρότασή μας με μεγαλύτερη ευκρίνεια. Ωστε να δώσουμε ένα αυτοτελές και αυτόνομο στίγμα, ούτε εν λευκώ φιλο-ΣΥΡΙΖΑ ούτε εκ προοιμίου αντι-ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ολοκληρωμένο και πειστικό, το οποίο ενώνοντας και βαθαίνοντας τους κοινωνικούς αγώνες θα δίνει προοπτική ανατροπής. Και τελικά θα επιτρέψει να παγιωθούμε στη συνείδηση του κόσμου ως ο πολιτικός πόλος που επεξεργάζεται σταθερά, εκφράζει καθαρά και προωθεί αποτελεσματικά πρακτικές λύσεις στο πλαίσιο μιας εξελισσόμενης αλλά σφαιρικής και γειωμένης αντικαπιταλιστικής πρότασης.

Πώς τοποθετούμαστε σήμερα απέναντι στο ζήτημα της εξουσίας;

Δυστυχώς, ενώ θέτουμε σωστά τους άξονες του αναγκαίου σήμερα μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, από τη μία δεν εμβαθύνουμε επαρκώς σε αυτό, από την άλλη συστηματικά αποφεύγουμε να αναμετρηθούμε με το ερώτημα της εξουσίας που θα το υλοποιήσει. Συγκεκριμένα θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα της εξουσίας σε τρία επίπεδα:

- i. Τι σημαίνει εργατική δημοκρατία και επαναστατική τομή, που είναι και τακτικός μας στόχος. Τι κοινωνία οραματιζόμαστε; Γιατί κάποιος να στρατευθεί στην επαναστατική αριστερά;
- ii. Μπορεί να συμβάλει στην υπόθεσή μας μία κυβέρνηση που θα προωθούσε ένα πρόγραμμα ταξικής σύγκρουσης όμορο στο δικό μας, μακριά από λογικές «ρεαλισμού» και ομαλής κοινοβουλευτικής εναλλαγής; Μπορεί μια τέτοια κυβέρνηση να οξύνει τις αντιθέσεις του συστήματος και να πυροδοτήσει περαιτέρω διεργασίες;
- iii. Πώς αντιμετωπίζουμε «αριστερόστροφες», ρεφορμιστικές κυβερνήσεις;

Ας μην θεωρηθεί υποβάθμιση του βασικού πρώτου στόχου το ότι στη συνέχεια του κειμένου θα επικεντρωθούμε κυρίως στο δεύτερο και το τρίτο σημείο.

Μετωπική συμπόρευση ή προγραμματική συμμαχία;

Το ότι χρειάζεται μεγαλύτερη –για την ακρίβεια, η ευρύτερη δυνατή– συγκέντρωση δυνάμεων από αυτές που διαθέτει σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι μάλλον αυτονόητο. Ωστόσο η πολύμηνη προσπάθεια για μετωπική συμπόρευση των αντι-ΕΕ (χάριν συντομίας) δυνάμεων της αριστεράς δεν απέδωσε, αντίθετα καταλήξαμε με τέσσερα ψηφοδέλτια στις ευρωεκλογές (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ-Τροτσκιστές, Σχέδιο Β και ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη) και κάποιους να απέχουν ή να λοξοκοιτάνε προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Μολαταύτα, η προγραμματική ενότητα με τις δυνάμεις αυτές συνεχίζει να είναι δυνατή και αναγκαία. Δεν πρέπει λοιπόν να θεωρήσουμε ότι βούλιαξε οριστικά η υπόθεση της συμπόρευσης.

Χρειάζεται όμως αναπροσαρμογή στα νέα δεδομένα. Είναι πιο χρήσιμο σε αυτή τη φάση να μιλήσουμε για **μία πιο χαλαρή συμμαχία, όπου οργανωτικά η κάθε δύναμη θα διατηρεί την αυτονομία της και τον πολιτικό της λόγο, χωρίς να «χρεώνεται» αυτά που λέει κάποια άλλη, αλλά με σαφές προγραμματικό πλαίσιο, που αν εφαρμοστεί στην ολότητά του θα επιφέρει επαναστατικές ρήξεις σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.** Ένα στοιχειώδες τέτοιο πλαίσιο θα μπορούσε να περιλαμβάνει τα παρακάτω σημεία:

- 1. Μονομερή κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων.*
- 2. Άρνηση πληρωμής – διαγραφή του χρέους.*
- 3. Έξοδο από την ευρωζώνη, ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ.*
- 4. Άμεση και ουσιαστική ενίσχυση όλων των λαϊκών στρωμάτων που επλήγησαν από τα μνημονιακά μέτρα, με αύξηση των μισθών και επιδομάτων και εγγύηση της αγοραστικής δύναμης.*
- 5. Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.*
- 6. Υπεράσπιση της ελευθερίας, της λαϊκής κυριαρχίας και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Καμία ανοχή στο φασισμό, τιμωρία των ισχυρών που τον στήριξαν. Ίσα δικαιώματα για όλους και όλες.*
- 7. Απονομή δικαιοσύνης. Δίκη αυτών που οδήγησαν το λαό στα μνημόνια.*

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει άμεσα να καλέσει σε συμμαχία και συστράτευση όλες τις δυνάμεις που συμφωνούν με τα παραπάνω σημεία άμεσης πάλης. Αυτό καταρχάς διευρύνει την απεύθυνση του καλέσματος: Δεν μιλάμε μόνο για τις δυνάμεις με τις οποίες συνομιλούσαμε ως τώρα,

και με τις οποίες επιδιώκαμε μία βαθύτερη ενότητα. Το κάλεσμα πρέπει να απευθύνεται και στο ΚΚΕ, σε δυνάμεις που ταλαντεύονται μεταξύ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στην Αριστερή Πλατφόρμα και τις άλλες πραγματικά αριστερές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, ελπίζοντας να δουν τη ματαιότητα της «εσωτερικής πάλης» σε ένα κόμμα που η ηγεσία του έχει κάνει συστημικές στρατηγικές επιλογές.

Αυτή η συμμαχία, λοιπόν, πρέπει να δηλώσει ότι θα παλέψει άμεσα και αποφασιστικά σε κάθε πεδίο για την εφαρμογή των παραπάνω σημείων, ξεκινώντας από σωματεία, πρωτοβουλίες γειτονιάς, εργατικές λέσχες κ.ο.κ. και φτάνοντας μέχρι και το κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Μια τέτοια συμμαχία δεν θα φοβάται να στηρίξει μια κυβέρνηση που θα δεσμευτεί να προωθήσει το παραπάνω πλαίσιο.

Αλλά, αν δεν δημιουργηθεί αυτή η δυναμική άμεσα, η συμμαχία αυτή θα ζυμώνει και θα προσπαθεί να επιβάλει αυτό το στοιχειώδες πλαίσιο σε κάθε ενδεχόμενη «αριστερόστροφη» κυβέρνηση, π.χ. με επικέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ιστορικός χρόνος έχει πλέον συμπυκνωθεί, το σύστημα της ευρωζώνης αποσταθεροποιείται και οι καταγιμιστικές εξελίξεις ίσως προκαλέσουν απότομες πολιτικές μετατοπίσεις, για τις οποίες θα πρέπει να έχουμε κι εμείς προετοιμαστεί. Ιδίως αν η ανάδυση μιας αντι-ευρώ δεξιάς πλήξει τον φιλοσυστημικό «ευρωπαϊσμό» που ευαγγελίζεται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Στις σημερινές συνθήκες ηγεμονικής κρίσης, μια αριστερή κυβέρνηση που θα προωθεί τους παραπάνω στόχους μπορεί να αποτελέσει κόμβο μιας επαναστατικής στρατηγικής. Αυτό πρέπει να γίνει θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η θέση αυτή αποτελεί πρόταση οριοθέτησης απέναντι στις στρατηγικές που αναπτύσσονται στην αριστερά και στοχεύουν στην κυβερνητική διαχείριση μιας νέας ασθενικής ανάπτυξης μέσα στο πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης αντιδραστικής ανασυγκρότησης της χώρας.

Η πρόταση αυτή τοποθετεί τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς στο πραγματικό πλαίσιο της σύγκρουσης εξουσίας που έχει διαμορφωθεί στη χώρα μετά το 2010. Επίσης αναδεικνύει ως κομβική πλευρά τη ρήξη με την Ευρωπαϊκή Ένωση καθώς αποτελεί τον πραγματικό στρατηγικό οργανωτή της νεοφιλελεύθερης «αντεπανάστασης» που συντελείται στην Ευρώπη.

Τέλος η πρόταση αυτή και ο τρόπος προώθησής της περιέχει τα απαραίτητα στοιχεία που θα θέσουν και πάλι σε κίνηση το μαζικό λαϊκό κίνημα ώστε να αναδειχθεί η ανάγκη ενός άλλου τρόπου άσκησης εξουσίας που να περιλαμβάνει και όχι μόνο να εκπροσωπεί τον λαϊκό παράγοντα.

Η πρόταση αυτή στην πραγματικότητα απευθύνεται στην κοινωνία και όχι απλά σε κάποιες ομαδοποιήσεις και τάσεις εντός αριστεράς. Με αυτή την έννοια δεν είναι πρόταση που θέτει νέα κριτήρια ιδεολογικής καθαρότητας ή αριστεροσύνης και κατά συνέπεια αναιρεί τον ετεροκαθορισμό.

Τρεις απαράγραπτοι όροι

Τα τρία εντελώς απαραίτητα προαπαιτούμενα για κριτική στήριξη ή ψήφο ανοχής σε μία κυβέρνηση θα ήταν τα εξής: Στάση πληρωμών, «καμία θυσία για το ευρώ» (εξηγώντας ότι, όπως έδειξε και η Κύπρος, άμεσα θα φανεί ότι αυτό συνεπάγεται έξοδο από το ευρώ) και εθνικοποίηση των τραπεζών. Και τα τρία είχαν τεθεί παλιότερα από κεντρικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά έπειτα, στην πορεία της ενσωμάτωσης, του δήθεν ρεαλισμού και της «κυβερνησιμότητας» παρασιωπήθηκαν ή «στρογγυλεύτηκαν». Τούτοι οι τρεις άξονες, σε συνδυασμό φυσικά με την ανυπακοή σε αποφάσεις, οδηγίες και συνθήκες της ΕΕ, θα έπρεπε να είναι οι ελάχιστοι όροι για κάθε κριτική στήριξη ή ψήφο ανοχής.

Μάλιστα, όσο πιο δυνατή –σε κάθε επίπεδο– είναι αυτή η συμμαχία, τόσο περισσότερες πλευρές του μεταβατικού προγράμματος θα μπορεί να αποσπάσει από όποιους θέλουν να κυβερνήσουν στο όνομα της αριστεράς, μέχρι το σχηματισμό μιας μετωπικής κυβέρνησης επαναστατικού προσανατολισμού. Αυτή, στηριγμένη στον οργανωμένο λαό, θα υλοποιήσει ακέραιο το μεταβατικό πρόγραμμα, το οποίο -επιμένουμε- είναι ρεαλιστικό. Και οπωσδήποτε το μόνο που απαντά αποτελεσματικά στη συγκυρία προωθώντας τα λαϊκά συμφέροντα και τις δίκαιες αξιώσεις της εργατικής τάξης.

Μια τέτοια πρόταση δεν αγνοεί την εύλογη απαίτηση των εργαζομένων για άμεση κυβερνητική αλλαγή. Η οποία λόγω χάρη ενισχύεται όταν το mall κρίνεται παράνομο από το δικαστήριο και η σημερινή κυβέρνηση εκ των υστέρων το νομιμοποιεί, ή επιμένει στις απολύσεις των αδάμαστων καθαριστριών που κρίθηκαν επίσης παράνομες.

Είναι επίσης πρόταση που απαντά στην αγωνία όλων μας να μην αποτελέσει μια ενδεχόμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ «αριστερή παρένθεση», η οποία με αδιέξοδες συστημικές προτάσεις θα χαντακώσει την αριστερά για δεκαετίες. Που μπορεί ν' ανακόψει την άλωση της ευρύτερης αριστεράς με το επιχείρημα «η υπόλοιπη αριστερά δεν συνεργάζεται, ψηφίστε εμάς για να μην αναγκαστούμε να συνεργαστούμε με ΔΗΜΑΡ, ΠΑΣΟΚ, ΑΝΕΛ κ.ο.κ.». Που θα ξαναδώσει ελπίδα σε όσους και όσες βλέπουν να χτίζεται ένας νέος διπολισμός στο πλαίσιο του συστήματος. Και φοβούνται μήπως επιστρέψουμε σε «μία από τα ίδια», ή, ακόμα

χειρότερα, ότι τη ματαίωση των λαϊκών ελπίδων θ' ακολουθήσει η επικράτηση του αιματοβαμμένου ναζισμού.

Μάλιστα μια τέτοια πρόταση ενσαρκώνει στις νέες συνθήκες την πεποίθησή μας ότι ακόμη και σήμερα είναι εφικτές νίκες, ότι από σήμερα κιόλας μπορούμε να επιβάλουμε πλευρές του μεταβατικού προγράμματος μέχρι ν' ανοίξει ο δρόμος για τη συνολική υλοποίησή του. Κόντρα στις λογικές της ηττοπάθειας, τη λογική ότι δήθεν αυτά θα γίνουν μόνο στη «λαϊκή» εξουσία του ενός Κόμματος ή την παραίτηση που θρέφουν κυκλικές λογικές του τύπου «αφού δεν έχουμε κίνημα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα». Μία τέτοια συμμαχία, προβάλλοντας εφικτούς και ουσιαστικούς στόχους, θα δώσει προοπτική και αυτοπεποίθηση στον κόσμο ώστε να δυναμώσει ξανά το αγωνιστικό κίνημα, ώστε να ξαναπιστέψει, όπως είχε πιστέψει το 2011 αλλά χωρίς την πολιτική προοπτική για να προχωρήσει παραπέρα, ότι μπορούμε πράγματι να τους διώξουμε. Όχι μόνο την κυβέρνηση αλλά και τα μνημόνια, την Τρόικα, το ληστρικό χρέος, το ίδιο το σάπιο τους σύστημα. Και να διεκδικήσουμε μια πραγματική δημοκρατία των εργαζομένων.

Είναι λογικοί και θεμιτοί οι φόβοι για δορυφοροποίηση γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ. Όμως με τη σημερινή μας γραμμή γινόμαστε, όχι δορυφόρος, αλλά κυριολεκτικά δωρητής σώματος στον ΣΥΡΙΖΑ. Όσο κι αν την αγνοήσεις, η πραγματικότητα δεν αλλάζει: με τους σημερινούς συσχετισμούς, η μόνη κυβέρνηση με «αριστερόστροφη» και «αντιμνημονιακή» κατεύθυνση (με όσα εισαγωγικά θέλετε) που μπορεί να υπάρξει άμεσα έχει επίκεντρο τον ΣΥΡΙΖΑ. Η πρόταση που κάνουμε λοιπόν διαφέρει από αυτό που ως τώρα λέει στην ουσία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ: ότι δηλαδή δεν μας αφορά ένα τέτοιο ενδεχόμενο και απλά, αν τύχει ο ΣΥΡΙΖΑ να κάνει κάτι θετικό, εμείς θα το στηρίξουμε. Αυτό είναι μάλλον αυτονόητο και πάντως τον κόσμο της εργασίας τον αφορά και με το παραπάνω να αλλάξει η κυβέρνηση, όπως και το τι θα έρθει μετά.

Η απάντηση δεν είναι να πει μια εξωκοινοβουλευτική δύναμη σήμερα, μετά από τέσσερα χρόνια μνημονίων, «εγώ θα κυβερνήσω, ψηφίστε εμένα για να φτάσω κάποτε στη θέση του ΣΥΡΙΖΑ». Κάτι τέτοιο θα ήταν μάλλον αστείο και δύσκολα θα συσπείρωνε κόσμο, καθώς μάλιστα θα φαινόταν πιο απόμακρο και από τη λεγόμενη «λαϊκή εξουσία» του ΚΚΕ, και μάλιστα ενώ η ανάγκη για μεγάλες αλλαγές είναι άμεση. Αυτό που προτείνουμε δεν έχει, επίσης, σχέση με όσους προτείνουν κοινή κάθοδο με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα, προτείνουμε **αδιαπραγμάτευτη αυτοτέλεια και αυτονομία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στο πλαίσιο μιας ευρύτερης συμμαχίας με βάση το παραπάνω πρόγραμμα των επτά σημείων και σε ρήξη με την ΕΕ. Με επιδίωξη να αποσπαστούν δεσμεύσεις για την άμεση υλοποίηση βασικών πλευρών του προγράμματος από μια κυβέρνηση που**

αυτοπαρουσιάζεται σαν «κυβέρνηση της αριστεράς», μέσω της στήριξής της υπό σαφείς όρους. Αυτή είναι η μόνη στάση που ούτε σε περιθωριοποιεί ούτε σε κάνει «ουρά του ΣΥΡΙΖΑ» ή, στην καλύτερη περίπτωση, αμέτοχο σε άμεσα και κρίσιμης σημασίας ζητήματα.

Φυσικά δεν πρόκειται για πρόταση προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Γνωρίζουμε ποια είναι η πρόταση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, είναι μία φιλοσοστημική πρόταση, μία πρόταση για κυβέρνηση ταξικής συνεργασίας που θα δίνει καθημερινά εξετάσεις στη Μέρκελ και την ΕΚΤ. Η δική μας πρόταση είναι μία πρόταση προς τον λαό, για την εφαρμογή του μεταβατικού προγράμματος ΣΗΜΕΡΑ. Στο πλαίσιο αυτής της πάλης, διεκδικούμε και από οποιαδήποτε κυβέρνηση επικαλείται την αριστερά και χρειάζεται αριστερή γείωση για να επιβιώσει ή λέει ότι έχει φιλολαϊκή κατεύθυνση, συγκεκριμένες και ουσιαστικές δεσμεύσεις ασκώντας συνάμα αμείλικτη κριτική προς τις τάσεις ενσωμάτωσης και συμβιβασμού που αναμφίβολα θα είναι πιο ορατές από ποτέ.

Δεν θέλουμε μια συμμαχία συμπληρωματική προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Το αντι-ΕΕ πρόγραμμα που προτείνουμε ξεπερνά σαφώς τον ορίζοντα μιας τέτοιας κυβέρνησης. Ακριβώς επειδή πιστεύουμε στην αυτοτέλεια, την αυτονομία και την οξυδέρκειά μας, δεν φοβόμαστε να διεκδικήσουμε κατακτήσεις ακόμη και με τους σημερινούς συσχετισμούς. Οι οποίες θα οξύνουν τις αντιθέσεις του συστήματος, θα στερεώσουν το λαϊκό στρατόπεδο και θα προετοιμάσουν τη ριζική αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Ας κάνουμε μια υπόθεση εργασίας: Έστω ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μόνη της ή με συμμάχους, μπαίνει στην επόμενη βουλή (στόχος που ορθά έχουμε θέσει, αλλά μάταια όσο δεν ξεκαθαρίζουμε τι θα κάνουμε σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο). Έστω επίσης ότι ο ΣΥΡΙΖΑ χρειάζεται ψήφο εμπιστοσύνης από ένα ακόμα κόμμα για να σχηματίσει κυβέρνηση, ή ότι έχει αυτοδυναμία αλλά ζητά ούτως ή άλλως στήριξη από την υπόλοιπη αριστερά. Τι κάνουμε τότε; Του δίνουμε «κριτική στήριξη» για να εφαρμόσει το πρόγραμμά του και να αποκαλυφθεί ότι είναι ανεπαρκές, ώστε να επιβεβαιωθούμε; Του λέμε «κόψε το λαιμό σου, πήγαινε στην Ελιά ή στο Ποτάμι να διαπραγματευτείς», γνωρίζοντας ότι μία τέτοια κυβέρνηση θα είναι καταστροφική για την εργατική τάξη; Ή του θέτουμε συγκεκριμένους όρους, πατώντας και σε παλαιότερες δεσμεύσεις του;

Νομίζουμε ότι η σωστότερη και μάλλον η μόνη χρήσιμη για τον λαό στάση είναι η τελευταία. Ότι δεν γίνεται να μη μας αφορά καθόλου σε τι άξονες κινείται η εκάστοτε κυβέρνηση, και μάλιστα μία κυβέρνηση προερχόμενη από την αριστερά, καθώς και ο αντίκτυπος που θα έχει αυτό συνολικά για την αριστερά στη χώρα.

Κάποιοι μπορεί να συμφωνούν ότι σ' ένα τέτοιο υποθετικό (αλλά όχι μη ρεαλιστικό) σενάριο θα πρέπει όντως να κινηθούμε κάπως έτσι, αλλά ότι αν το πούμε προκαταβολικά γινόμαστε δορυφόρος του ΣΥΡΙΖΑ. **Εμείς όμως πιστεύουμε ότι οι κομμουνιστές δεν κρύβουν τις προθέσεις τους, και μάλιστα ότι στη συγκεκριμένη συγκυρία η έγκαιρη αποσαφήνιση της πολιτικής μας την ενισχύει και δεν την αποδυναμώνει. Αντίθετα βελτιώνει τον συσχετισμό δυνάμεων στους κόλπους της αριστεράς και γενικότερα στο πολιτικό σώμα. Ειδικά εμείς που απορρίπτουμε τη λογική της ανάθεσης, δεν γίνεται να ζητάμε από τον λαό να μας βάλει στη βουλή για να αποφασίσουμε μετά τι στάση θα κρατήσουμε.**

Επεκταθήκαμε υπέρμετρα στο ενδεχόμενο της κυβέρνησης, όχι επειδή θεωρούμε ότι εκεί πρέπει να επικεντρωθούν η σκέψη και η στόχευση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κάθε άλλο, δεν πρέπει στο ελάχιστο να παραμελήσουμε τους αγώνες στη βάση, ειδικά το ερχόμενο κρίσιμο διάστημα, αλλά γιατί ενώ είναι ένα από τα κεντρικά πολιτικά επίδικα της περιόδου, συνεχώς αποφεύγουμε να το συζητήσουμε, με αποτέλεσμα η ασάφεια να μας κοστίζει πολλαπλά.

Γείωση στα κοινωνικά κινήματα

Παράλληλα όμως με την πολιτική συμμαχία που προτείνουμε παραπάνω, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει επίσης άμεσα να απευθυνθεί εκ νέου σε όλη την αριστερά για κοινή δράση. Να επιμείνουμε, τώρα που είναι πιο εμφανές και επίκαιρο από ποτέ, ότι οι κυβερνήσεις δεν πέφτουν και ιδίως οι πολιτικές δομικής προσαρμογής δεν αλλάζουν με την αναμονή, με τις έξυπνες ατάκες και τα επικοινωνιακά τρικ αλλά με οργανωμένους, μαζικούς αγώνες που παραλύουν το σύστημα. Να ενισχύσουμε ενωτικές πρωτοβουλίες συγκεκριμένων στοχεύσεων όπως η Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου για το χρέος και το «Χωρίς Χρέος – Χωρίς Ευρώ», αλλά κυρίως να επιδιώξουμε την κοινή δράση της αριστεράς σε ανατρεπτική κατεύθυνση σε σωματεία, πρωτοβουλίες γειτονιάς κλπ. Και να καλέσουμε επιτέλους όλη την αριστερά να χτίσουμε από κοινού δίκτυα αλληλεγγύης για να ζήσει ο λαός, να καλύπτουμε τις ανάγκες σε τρόφιμα όσων έχουν ανάγκη, να μπλοκάρουμε τους πλειστηριασμούς σπιτιών, να φτιάξουμε ταμείο υποστήριξης απεργών, να στελεχώσουμε παντού αντιφασιστικές πρωτοβουλίες βάσης οι οποίες μπορούν να γίνουν κύτταρα ευρύτερων ζυμώσεων και ανατροπών. Ας εφαρμόσουμε έστω ένα θετικό δίδαγμα, την παρακαταθήκη μας από το ΕΑΜ που «μας έσωσε απ'την πείνα».

Η παραπάνω πρόταση φυσικά δεν είναι κάποια μαγική λύση που διορθώνει όλα τα προβλήματα του κινήματος ή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Απαιτείται πολύ βαθύτερη συζήτηση για τη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για τον στρατηγικό μας στόχο, για το ζήτημα της εξουσίας

συνολικά και για το πώς λειτουργούμε. Είναι κομβικής σημασίας, για παράδειγμα, παράλληλα με τη συμμαχία που περιγράφουμε παραπάνω, να οξύνουμε και την κριτική μας στον ρεφορμισμό. **Να υιοθετήσουμε το αίτημα για συντακτική συνέλευση, να μιλήσουμε για την εργατική δημοκρατία, για τα κοινά κι ενάντια στις σύγχρονες καπιταλιστικές περιφράξεις, για την επαναστατική τομή που επιδιώκουμε. Να δείξουμε ότι αυτά που μας χωρίζουν από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μόνο τα προγραμματικά σημεία, αλλά η πρακτική και αδιαπραγμάτευτη προσήλωσή μας στη μαζική κινητοποίηση και στην αντικαπιταλιστική ανατροπή, ενάντια στη συστημική ενσωμάτωση η οποία απειλεί να καταστρέψει μια ιστορική ευκαιρία της αριστεράς.** Αυτή είναι μία δουλειά που θέλει χρόνο και σοβαρή συζήτηση σε βάθος, και πρέπει να την κάνουμε ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Επίσης το οργανωτικό ζήτημα είναι μείζονος σημασίας για τη δυνατότητα πολιτικής ανάπτυξης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι διαφορετικές γραμμές και -λόγω αυτού- η συχνά δεδομένη πολλαπλή εκπροσώπηση, η ουσιαστική έλλειψη επικοινωνιακής πολιτικής, το ότι δεν προχωρούν οι γραμματείες που θα συντονίσουν καλύτερα την παρέμβασή μας σε κομβικά πεδία της ταξικής πάλης, όλα αυτά συμβάλλουν στην επιφυλακτική στάση του κόσμου που απευθυνόμαστε όσον αφορά την κεντρική πολιτική σκηνή.

Οι αυτοδιοικητικές εκλογές έδειξαν ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συσπειρώνει ένα σημαντικό πλήθος στελεχών και αγωνιστών γειωμένων στις τοπικές κοινωνίες. Αν δεν προχωρήσει γρήγορα η αποκρυστάλλωση της οργανωτικής φυσιογνωμίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ώστε να γίνει ζωντανός χώρος παραγωγής πολιτικής, κινηματικών πρωτοβουλιών και άλλης ποιότητας δημοκρατίας, η στράτευση των 2200 αγωνιστών θα είναι μια γροθιά με γυάλινα πόδια. Είμαστε αντίθετοι στις αντιλήψεις στασιμότητας και αυταρέσκειας, όπως είμαστε αντίπαλοι των αντιλήψεων που αντιμετωπίζουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ απλώς ως μαζικό χώρο στρατολόγησης για τις οργανώσεις. Η ευθύνη των καθοδηγητικών ομάδων των οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι τεράστια απέναντι στους αγωνιστές που στελέχωσαν τα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που δίνουν μάχες στο μαζικό κίνημα και έδωσαν τη μάχη των διπλών εκλογών. Η εσωτερική δημοκρατία στη λειτουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι βασική προϋπόθεση όχι μόνο για το δυνάμωμά της αλλά και για τη διαμόρφωση του πολιτικού της προγράμματος.

Πρέπει να αποσαφηνιστεί η ιδιότητα του μέλους και τα δικαιώματα και υποχρεώσεις που σηματοδοτεί αυτή. Στην εκλογή των οργάνων πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή «ένα μέλος - μία ψήφος» και ενδεχόμενα η κάθοδος διαφορετικών πλατφόρμων. Το ΠΣΟ πρέπει άμεσα να αποσαφηνίσει τα ζητήματα αυτά ώστε να καμφθεί ο νοσηρός υπερβολικός εσωτερικός

ανταγωνισμός. Θεμιτό είναι να υπάρχουν διαφορετικές γνώμες. Όχι όμως να λειτουργούμε σα να είμαστε σε συνέλευση κάποιου σωματείου ή συλλόγου.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δύναμη ανατροπής για το σήμερα

Ο κόσμος που μας παρακολουθεί, που βρέθηκε μαζί μας στους αγώνες αλλά και στα σχήματα των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών και αναρωτιέται για το κακό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών δεν μπορεί να περιμένει τέσσερεις, πέντε ή και (δυστυχώς, όπως έχει δείξει η εμπειρία) αρκετούς παραπάνω μήνες μέχρι να γίνει η επόμενη Συνδιάσκεψη. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι ποτέ δεν ξέρουμε πότε θα έχουμε τις επόμενες εκλογές, και μία τρίτη συνεχόμενη εκλογική συντριβή σε κεντρική μάχη θα είναι ραγδαία αποσυσπειρωτική για τον χώρο. Η παραπάνω πρόταση είναι εντός του γενικού πλαισίου και του πνεύματος της απόφασης της 2ης Συνδιάσκεψης για τη μετωπική συμπόρευση, είναι μία γενναία πρωτοβουλία που θέτει το ΚΚΕ προ των ευθυνών του, δεν παραχωρεί στον ΣΥΡΙΖΑ το μονοπώλιο της «ενότητας» και της δήθεν άμεσης λύσης και δείχνει ότι **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι μία δύναμη που έχει τη θέληση και τη δύναμη να παλέψει ΤΩΡΑ για την εφαρμογή του προγράμματός μας σε όλα τα επίπεδα.**

Είναι μια πρωτοβουλία που πρέπει να πάρουμε άμεσα και με κρότο, και που πρέπει να αποφασιστεί από το Πανελλαδικό Συντονιστικό του Ιουλίου. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να συζητάμε τη μετωπική μας πολιτική άλλο μισό χρόνο ή και παραπάνω. Η άμεσα υλοποιήσιμη πρότασή μας μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς, μπορεί να γίνει άμεσα αποδεκτή τουλάχιστον από τις δυνάμεις της συμπόρευσης, δείχνει ότι έχουμε τα αντανεκλαστικά να διορθώνουμε τις αδυναμίες μας και μπορεί να ξαναφέρει στον κόσμο της αντικαπιταλιστικής αλλά και της ευρύτερης αριστεράς την ελπίδα. Και στη συνέχεια θα έχουμε τον χρόνο να συζητήσουμε τα του οίκου μας, που είναι μια συζήτηση ακόμα πιο σημαντική, μια συζήτηση για το ποιοι είμαστε, πώς λειτουργούμε, πού βαδίζουμε, σε μια Συνδιάσκεψη που κι αυτή πρέπει να γίνει μέσα στο επόμενο εξάμηνο. Αλλά που θα γίνει και με άλλους όρους εφόσον θα έχουμε στο μεταξύ προτείνει μια συμμαχία που μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα στην αριστερά και συνολικά στο πολιτικό σκηνικό.